

Qaranlıqdan aydınlığa doğru...

Dünyada baş verən siyasi kaktlizmlər, Mixail Qorbaçovun başlatdığı uğursuz "yeni-dənqurma" siyasəti SSRİ-ni xaosa və siyasi böhran həddinə gətirmişdi. Müttəfiq respublikaların mərkəzdənqacma meyli birmənalı olaraq azadlıq mübarizəsi ilə əvəzlənmişdi. Sovet imperiyası qaynar qazana bənzəyirdi.

Yaranmış vəziyyəti fürsət bilən qüvvələr uzun illər həyata keçirə bilmədikləri niyyətlərini reallaşdırmaq üçün hərəkətə keçmişdilər. Bu işdə Mixail Qorbaçovun ətrafına toplaşan ermənilər "fəallıq"ları ilə seçildilər. Onlar illərdir həyata keçirə bilmədikləri arzularını həyata keçirmək - Qərbi Azərbaycanı bu torpaqların əsl sahiblərindən "təmizləmək", Qarabağı ilhaq etmək üçün ciddi hərəkətə keçmişdilər. Bunun üçün plan da hazırlanmışdı.

Amma qarşıda keçilməsi mümkün olmayan çox ciddi bir sədd var idi - Heydər Əliyev faktoru. Ermənilər bunu daha yaxşı dərk edir və qiymətləndirirdilər. İlk növbədə qarşıdakı maneəni, SSRİ rəhbərliyində yüksək vəzifə tutan, ölkədə siyasi çəkisi, ciddi nüfuzu ilə seçilən Heydər Əliyevi vəzifədən kənarlaşdırmağı, sonra da bəd niyyətlərini həyata keçirə biləcəklərini düşünürdülər.

Heydər Əliyev SSRİ rəhbərliyindən uzaqlaşandan sonra erməni separatçılar illərdən bəri reallaşdırma bilmədiklərini etdilər. 200 minə yaxın azərbaycanlıyı zorla öz tarixi torpaqlarından çıxarıb başlarına müsibətlər gətirdilər. Azərbaycan rəhbərliyinin xarakterindəki boşluq və təslimçilik, idarəetmədə yol verilən ciddi səhvlər, erməni separatçılarının gündən-günə fəallaşması, təkcə Qərbi Azərbaycanı deyil, Qarabağ torpaqlarını da ilhaq etmə niyyətləri xalq arasında narazılığı daha da artırır. İdarəetmədə bacarıqsız və təcrübəsiz respublika rəhbərliyi konkret və qətiyyətli tədbirlər görmək

əvəzinə təfriqçilik salır, xalqın diqqətini əsl hədəfdən yayındırmaq məqsədilə Ulu Öndər Heydər Əliyevin əleyhinə qərəzli, şər, böhtan dolu kampaniya aparır, onu xalqın gözündən salmaq üçün nəticəsiz və boşuna səylər göstərirdi. Belə bir şəraitdə vətəninə və millətini canından artıq sevən insanlar seyrçi mövqedə dura bilməzdilər. Müxtəlif sahələrdən olan insanlar təşkilatlanmaq, xalqı düşdüyü bələdan, dövləti məhv olma təhlükəsindən xilas etməyin yeganə doğru yolunu Ulu Öndər Heydər Əliyevin hakimiyyətə gəlişində görürdülər.

Siyasi hadisələrsə bir-birini sürətlə əvəz edirdi. 1989-cu il dekabrın 31-də əhali Naxçıvanla İran arasında olan Arazboyu sərhəd dirəklərini söküb yandıraraq bir xalqın müvəqqəti də olsa ayrılıq həsrətinə son qoydu. Naxçıvanlıların bu cəsarətli addımı ittifaq hökumətinə ciddi xəbərdarlıq olmaqla yanaşı, milli dirçəliş, milli oyanış, milli birlik və həmrəylik hisslərinin gücünün göstəricisi idi. Eyni zamanda ölkədə azadlıq hərəkatı, istiqlal mübarizəsi başlanmışdı. Xalq hərəkatına rəhbərlik edənlərin arasında isə birlik yox idi. Fürsətçilər xalq hərəkatından hakimiyyətə gəlmək üçün istifadə etməyə çalışırdılar. Yersiz intriqalar, dartsımlar əhalidə bir ümitsizlik yaradırdı. Xalq praqmatik güclü liderə, dünya siyasətindən baş çıxara bilən nüfuzlu bir şəxsiyyətə - Heydər Əlirza oğlu Əliyevə ciddi ehtiyac olduğunu hiss edirdi.

1990-cı ilin yayında Ulu Öndər Moskvadan Naxçıvana döndü. Bu dönüş vətəni, xalqı düşünən insanlar üçün bir təsəlli oldu. Hamı əmin oldu ki, xalqın ümid və nicat yeri, xilaskar oğlu artıq vətəndədir. İnsanlar Ümummilli Liderin yaşadığı evə gəlir, onunla görüşür, vətəninin parçalanmaq təhlükəsində olduğunu, ölkədə xaos və özbaşınalığın baş alıb getdiyini dilə gətirir, böyük rəhbəri xalqı düşdüyü bələdan xilas etməyə çağırırdılar.

"Yoxsa bu vətən, bu millət əldən gedəcək" deyirdilər.

Azərbaycanın ozamankı rəhbərliyi isə Heydər Əliyevin xalq arasında artan nüfuzundan əndişələnib ona olan təqib və təyziqləri daha da artırmaq yolunu tutmuşdu. Ölkədə parlament seçkilərinə ciddi hazırlıq gedirdi. Hakimiyyət bütün vasitələrlə Heydər Əliyevi bu siyasi prosesdən kənar saxlamağa çalışır və hər vəchlə ona mane olurdu. Belə bir məqamda naxçıvanlılar Babək rayonundan Azərbaycan Ali Sovetinə, Nəhrəm kəndindən isə Naxçıvan Ali Məclisinə məhz Heydər Əliyevi deputat seçəcəkləri haqqında qərar verdilər. Çünki xalq artıq kimin kim olduğunu bilirdi.

Belə bir məqamda ziyalılar, ağsaqqallar, bu vətənin təəssübünü çəkən insanlar Ulu Öndər Heydər Əliyevin yanına gələrək Vətən, millət və dövlətçilik naminə siyasi bir partiya yaratmağın vacibliyini, xalqın ləyaqətli nümayəndələrinin onun ətrafında daha sıx birləşmək arzusunu ona çatdırdılar və Ulu Öndərin razılıq verməsini xahiş etdilər. Beləliklə, 1992-ci il noyabrın 21-də Naxçıvanda Heydər Əliyevin sədrliyi və 550 nəfərdən ibarət təşəbbüs qrupunun iştirakı ilə təsis konfransı keçirildi və xalqımızın xilaskar oğlu yekdilliklə bu partiya seçildi.

Xalqın və vətənin taleyi, bu millətə təmənnəsiz xidmət, dövlətçiliyə olan fədakar münasibət Yeni Azərbaycan Partiyasının qurucularını xalqımızın böyük oğlu Ulu Öndər Heydər Əliyevin ətrafında sıx birləşdirdi. Artıq bu, ölkədə yeni bir siyasi epoxanın başlanğıcı demək idi.

Bu gün Azərbaycan dünyada öz müstəqil siyasəti, dəst-xəti ilə tanınan güclü və qüdrətli dövlətdir. 31 il əvvəl yaranmış Yeni Azərbaycan Partiyasının dövlətimizin inkişafında, qüdrətlənməsində müstəsna xidmətləri dənilməzdir.

*Elşən QƏNİYEV,
"Azərbaycan"*